

Mál nr. 323/2020**V vegna ábyrgðartryggingar A hjá V****Ágreiningur um bótaskyldu vegna atviks á vinnustað hinn 11.02.2019.****Gögn.**

Málskot dags. 23.09.2020 ásamt fylgigögnum 1-13.

Bréf V dags. 05.10.2020 ásamt fylgigagni.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 11. febrúar 2019 hafi A orðið fyrir meiðslum er hún var við störf að A. Nánar tiltekið hafi atvik verið þau að samstarfsmaður hennar, X, hafi kastað eða slegið þungri plastfötu í hana. Fyrir nefndinni liggur þá framburður M fyrir lögreglu, dags. 14. febrúar 2019, en þar kemur fram að M geri þá kröfu að sakamál verði höfðað á hendur X. Þar lýsir M atvikum svo að X hafi slegið hana í hnakkann með þungri plastfötu án alls tilefnis svo hún hafi vankast og fallið í gólfíð og í kjölfarið öskrað að henni og kallað hana öllum illum nöfnum. Eftir atvikið hafi M hætt vinnu og farið heim og leitað læknis tveimur dögum síðar. Í tónstilkynningu til V, sem fyllt er út af M, lýsir hún atvikum á sama veg, þ.e. að X hafi slegið hana í höfuðið með fötunni. Í tilkynningu til Sjúkratrygginga Íslands, dags. 1. júlí 2019, sem fyllt er út af A, er atvikum hins vegar lýst svo að X hafi hent fötu yfir þil án þess að gera sér grein fyrir hvar hún mundi lenda. Þetta hafi verið í kjölfar þess að öskur barst frá starfshópnum sem M tilheyri, en nokkuð hafi borið á því að starfsmenn gerðu sér að leik að bregða samstarfskonum sínum svo að þær öskruðu.

M gerir kröfu til bóta úr ábyrgðartryggingu A á grundvelli þess að það að slá eða kasta þungri plastfötu í annan mann feli í sér ólögmeta og saknæma háttsemi. Á grundvelli sakarreglunnar og reglna um vinnuveitendaábyrgð beri A ábyrgð á þessari háttsemi, og hafi X með þessum gjörningi bakað vinnuveitanda sínum skaðabótaskyldu. Þá hafi þessi háttsemi X verið í tengslum við starf hans. Verkaður X hafi þá verið tilefnislaus og komið M algerlega að óvörum en ekki hafi verið um það að ræða að þau M og X hafi í aðdraganda þess átt í ágreiningi eða áflogum. Hvað varði þau rök V að almennt falli líkamsárásir starfsmanna utan reglunnar um vinnuveitendaábyrgð þá sé það ekki skilyrðislaus regla heldur verði að fara fram heildarmat á aðstæðum öllum. Vísar M jafnframt til dómafordæmis Hæstaréttar í máli 244/2001 þessu til stuðnings. Þá hafi A vanrækt þá lögboðnu skyldu sína að tilkynna atvikið til Vinnueftirlitsins og verði að bera hallann af skorti á upplýsingum sem hefði verið unnt að afla hefði lögmælt rannsókn farið fram. V hafnaði kröfu M með bréfi dags. 27. september 2019.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að félagið telji M sjálfa lýsa umræddu atviki sem líkamsárás, og megi m.a. greina það af lýsingu hennar í lögregluskýrslu, og að almennt verði að telja að líkamsárásir starfsmanna falli utan reglunnar um vinnuveitendaábyrgð. Þá hafi háttsemi X ekki verið í tengslum við framkvæmd starfs hans fyrir A, enda felist engin valdbeiting í starfi M eða X hjá A. Vísar V til dómafordæmis Hæstaréttar í máli 696/2013 máli sínu til stuðnings. Hvað varði það að atvikið hafi ekki verið réttilega tilkynnt þá bendir V á að ekki virðist vera ágreiningur um málsatvik sem slík. Enn fremur vísar V til þess að samkvæmt sameiginlegum skilmálum félagsins taki umrædd vátrygging ekki til þess þegar vátryggingaratburður er rakinn til ásetnings, eins og eigi við um líkamsárás. Er bótaskyldu því hafnað.

Álit:

Gögn fyrir nefndinni eru ekki svo ítarleg sem best yrði kosið, þannig er þar t.a.m. ekki að finna neinn framburð vitna, þó ráða megi af gögnum að samstarfsskona M og X hafi orðið vitni að atvikinu. Né heldur er framburður X meðal gagna málsins. Hvað varðar lýsingu á atvikum þykir því rétt að líta til frásagnar M hjá lögreglu en þar er atvikum lýst svo að X hafi án nokkurs tilefnis slegið hana í hnakkann með þungri plastfötu. Eins og atvikum er lýst þar verður ekki séð að umrædd háttsemi X hafi verið í tengslum við framkvæmd starfs hans hjá A. Jafnvel þó byggt væri á því að X hafi tekið

plastfötuna og hent henni yfir þil án vitneskju um hvar hún mundi lenda, en í málskoti er atvikum lýst svo að X hafi kastað eða slegið umræddri fötu í M, verður að byggja á því að slík háttsemi sé svo fjarri starfsskyldum X að ekki verði talið að A sem vinnuveitandi hans beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóni M. Verður þá ekki talið tilefni til að byggja á þeim Hæstaréttardómi sem M vísar til enda var þar byggt á því að hrekkur á vinnustað sem leiddi til líkamstjóns hafi verið fyrirfram skipulagður og að tilteknir yfirmenn hefðu tekið þátt í honum og komið að skipulagningu hans. Ekki verður séð að sambærilegar aðstæður séu til staðar hér. Þegar af þeirri ástæðu að ekki verður séð að umræddur verknaður hafi verið í tengslum við framkvæmd starfs X hjá A hefur ekki stofnast skaðabótaábyrgð A vegna þessa atviks og ber því að hafna kröfu M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 3. nóvember 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.